

tomu namítá, že není nezbytně potřebí, aby zabití bylo skutečně provedeno, nýbrž že nárok na odškodnění nastává již tím, že zabití koně bylo nařízeno. Podle stížnosti byl výsledek krevní zkoušky 24. března 1922 pozitivní a dne 27. března 1922 bylo prý skutečně nalezeno, aby kuň byl zabit. V tomto směru však námitka tato nemá opory ve spisech; ze spisů jde na jevo jen tolik, že podle sdělení státního diagnostického a serotherapeutického veterinárního ústavu z 28. března 1922 výsledek II. krevní zkoušky tohoto druhého koně byl sice pozitivní a že jmenovaný ústav navrhoval utracení tohoto koně, že však zsp vzhledem k tomu, že kuň ten již padl (26. března), zprávu zmíněného ústavu prostě založila. Má-li stížnost na mysli tento návrh zmíněného státního diagn. ústavu, pak jest na omylu, příkládá-li mu význam rozhodnutí o zabití koně, ježto zabití takové dle § 34 cit. zák. naříditi může toliko úřad a nikoli jmenovaný ústav.

Leč ani v tomto případě, kdyby úřad skutečně dne 27. března byl nařídil zabití druhého koně, který již 26. března zdechl, neměl by st- nároku na odškodné dle § 48 cit. zák., ježto zákon přiznává nárok za odškodnění jenom za ona zvířata, která »k výslovnému úřednímu nařízení byla zabitá« nebo prokazatelně pošla následkem úředně nařízeného očkování. Musí tedy — nehledě k pádu dobytka následkem nařízeného očkování — obě náležitosti býti splněny, t. j. 1. zvíře musilo býti zabit a 2. musilo se tak státi k úřednímu nařízení.

Zákon chtěl zřejmě odčiniti jenom takovou škodu, kterou držitel zvířat utrpěl tím, že o zvíře přišel zásahem veřejné správy.

Na věci ničeho nemění ani st-lem dovolávané ustanovení § 34 cit. zák., podle něhož zabití podezřelých zvířat má v určitých případech býti nařízeno, ježto opatření, která v § tom jsou učiněna, jsou direktivy dané úřadu v zájmu veřejném, neskytají však straně právního nároku na to, aby zvířata jejich byla utracena.

Snaží-li se konečně stížnost dovoditi, že pád koně zaviněn byl tím, že zákazem úředního zvěrolékaře st-li bylo znemožněno, dáti koně přiměřeně ošetřovati, a hledí-li z této skutečnosti vykonstruovati nárok na odškodnění, jest i v tomto bodě stížnost bezpodstatná již proto, že podle předpisů veterinárně-policejních, které úřední zvěrolékař dle spisů dle 3. března 1922 st-li vydal, dvůr st-lův měl býti označen jako zamořený a bez úředního povolení do uzavřené stáje byl přístup dovolen toliko majiteli zvířat, osobám dozorčím a ošetřujícím zvěrolékaři. Jest tedy tvrzení stížnosti o zákazu ošetřování podezřelého koně v rozporu se spisy.

Pokud se stížnost ke konci odvolává na vývody rekursu, nelze k ní přihlížeti, ježto v prostém poukazu na nějaký spis tvořící část administrativních aktů nelze spatřovati dostatečného konkretisování stížních bodů jaké žádá § 18 zák. o ss.

Ježto žádná z námitek nebyla shledána důvodnou, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2896.

Vojenské věci. — Administrativní řízení: * Zakládá zmatek řízení, jestliže úřad posuzoval žádost o náhradu za koně v době

mobilisace 1919 rekvirované podle předpisů o náhradě škod válečných (zák. č. 333/20, vl. nař. č. 366/20), třeba by se strana sama byla mylně těchto předpisů dovolávala.

(Nález ze dne 21. listopadu 1923 č. 19.793).

V ě c: Mikuláš B. v L. proti ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska (min. konc. Dr. Frt. Kelbl) o náhradu válečné škody.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-I podal dne 6. července 1922 u hlavnoslužnovského úřadu v R. žádost k min. pro Slov., ve které uvedl, že mu v roce 1919 čsl. vojsko rekvirovalo koně pro vozatajstvo a značné množství sena. Jeden z koní padl v bitevní čáře. St-I ohlásil tuto škodu ve smyslu nař. z 21. května 1920 č. 366 Sb. ve lhůtě do 20. července 1920, a místní komise při služnovském úřadě škodu ve dnech 23. až 26. srpna 1920 projednávala a zjistila. . . .

Nař. rozhodnutím zamítlo min. pro Slov. žádost st-lovu z důvodu, že byla podána opožděně.

Do tohoto rozhodnutí podána jest stížnost, o které nss uvážil:

Správní úřady i také min. pro správu Slov. pohlížely na žádost st-lovu s hlediska zákona z 15. dubna 1920 č. 333 Sb. a vl. nař. z 21. května 1920 č. 366 Sb. Ale subsumpce žádosti st-lovy pod tyto předpisy jest pochybená. Tyto zákonné předpisy vztahují se totiž na náhradu škod, jež způsobeny byly za války roku 1914 až 1918. V konkrétním případě nešlo však o takovou škodu válečnou. Ze žádosti st-lovy jde jasně, že žádá náhradu za koně a za seno, které poskytl čsl. vojsku v roce 1919 pro vozatajstvo. Jde tu tedy o nárok na náhradu za plnění a za utrpenou škodu na základě zákona z 26. prosince 1912 č. 236 ř. z., jenž byl vl. nař. z 6. června 1919 č. 298 Sb. v účinnost uveden pro oblast celé republiky čsl., tudíž i pro Slovensko, kde by jinak platil zák. čl. LXVIII z r. 1912.

Když pak nárok st-lův od samého počátku nebyl dle posléz uvedeného zákona posuzován, nýbrž pokládán za nárok na náhradu válečných škod, jest řízení správní od základu zmatečné a nezákonné.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti po rozumu § 7 zák. o ss.

Č. 2897.

Státní zaměstnanci. — Řízení před nss-em: I. * Služební poměr kancelářských oficiantů jest jako soukromoprávní poměr námezdní vzhledem k ustanovení § 105 ústavní listiny dle § 3 lit. a) zák. o ss vyňat z příslušnosti nss-u. — II * Jen opatření a rozhodnutí správních úřadů, kterými kanc. oficiantu jest znemožněno, aby pokračoval dle § 105 úst. listiny, mohou býti stížností na nss naříkana.

(Nález ze dne 22. listopadu 1923 č. 9679).

Prejudikatura (jinak): Boh. 1738 a 1774 adm.

V ě c: Julius J. v P. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o propočítání služebních let.